

נ ו ט ח ר א ש ו ן

אני רוצה לבקש מהממשלה חופש לחמשה או ששה שבועות, כי אצטרך כנראה לנטוע לטבריא או לעין בוקק להתרחץ, ובזמן החופש לא אוכל להתעסק בעניני הממשלה, ולכן אמנה ממלא מקומי כראש ממשלה וכשר הבסחון - אם תסכימו אמנה את אשכול לממלא מקומי, החל מהיום.

עכשיו עלי להגיד משהו על שעשחה ועדת השבעה.

אני בטוח שהשבעה עשו מה שעשו בחום-לב ובכוונה טובה, ומה שאומר לא נוגע לכוונותיהם אלא למשמעות האובייקטיבית של פעולתם.

הכוונה של העושה והמעשה שהוא עושה הם שני דברים נפרדים; המסקנות של הוועדה הם דבר עובדה אובייקטיבית העומדה בכוח עצמה, ואינה חלויה למה התכוונו בעליה, ואני אעמוד רק בקצור על הדבר השני, ומה שאומר אינו נוגע לאופי, לכוונה ולרצון הסוב וליחס ההגינות של העושים.

שללתי מלכתחילה את הקמת וועדה מעין זו, ולא השתתפתי במעשיה ולא בוויכוח על מסקנותיה, כי לא ראיתי אפשרות מוסרית להיות שותף למעשה שידעתי מראש שאינו מוביל לאמת ולמשפט צדק, אני יודע למה פנחס לבון התנגד בחריפות ובהתמדה לוועדת חקירה משפטית, היה לו יסוד לחשוש לגילוי האמת. האמת היחידה אשר נחגלחה בענין זה - היא הודות לוועדת החקירה שהוריתי לרמטכל למנות כאשר הגיעו לאזני מעשים חשודים של קצינים בצבא. פנחס לבון ועורך הדין שלו יוחנן בדה פסלו בפומבי ועדת החקירה של חיים כהן, לבון הודיע שלא יופיע בפניה, ובדבר הודיע בוועדת חו"ב כי הצבור, העם, הלאום וההיסטוריה לא יקבלו ברצינות המלצות ועדה שמר לבון לא הופיע בפניה בענין

זה" (זה היה ביום 4.10.60). לבון ובדר הם דוברי הצבור, העם, הלאום
וההיסטוריה.

אולם דווקא ועדה זו, מפני שנקטו בפרוצדורה משפטית והיתה לה סמכות
חוקית לקרוא לעדים ולחקור אותם - גילחה חלק מהאמת - שקרים, ואולי זיופים
מצד קצינים אחדים.

בעקבות מסקנות ועדה זו הפסקתי שרותו של גיבלי בצבא.

ואין זה מקרה שוועדה זו, וכן המשפט שנערך נגד אלעד - הגיע לגלוי
חלק של האמת בפרשה - מפני שהם נקטו בפרוצדורה יחידה המאפשרת גלוי אמת.
ועדה שלכם ידעתי לא תגיע לאמת - ולצערי הרב קרה יותר מזה. אני
מדבר לא כוונות חברי הוועדה, אלא על המשמעות האובייקטיבית של המסקנות
שקיימות כבר בכוח עצמן, ואינן תלויות עוד בכוונת כותביהן. מסקנות אלה הן
עוות הדין, משוא פנים, וחצי אמת הגרועים מאי-אמת שלם. ואין אני מוכן
להיות שותף לאחריות המסקנות האלה במישרים או בעקיפין. לא אומר הפעם -
ובמקום הזהה - ואולי לא אומר בשום מקום - כל מה שיש לי להגיד בענין זה,
אבל פה אני חייב להעיר כמה הערות:

משונה בעיני שבמסקנה 13 אחם מודיעים כי "נושאים הקשורים בבעיית
הבטחון ומבנהו כיום הם ענין לדיון בממשלה ובוועדת חו"ב של הכנסת, לפי
סמכויותיהן". אישלא הטיל עליכם לדון על מבנה הבטחון כיום, ובהקשר העלילות
והשקרים שנאמרו בשני החדשים האחרונים גם בוועדת חו"ב וגם בעחונות המגינה
על לבון - חרות, "העולם הזה", "יעד" ועוד - הוטלו חסדות בזויים על מערכת
הבטחון. מסקנה זו, אני מניח בלי כוונה רעה מצדכם, נוחתת חיזוק לסענות

וקובעת שזהו ענין לדיון בממשלה ובוועדת הכנסת. גם עניני משרד המשפטים, או משרד הבריאות והתחבורה והפנים והאוצר הם ענין לדיון בממשלה ובוועדות הכנסת, ולא ראיחס צורך להגיד זאת. אני מוחה בכל חוקף על דבר זה. אינני אומר חלילה שהיתה לכם איזו כוונה רעה במסקנה זו, אבל בלא יודעים נגרתם אחרי הקמפניה שמנהל לבון, בדר, חירות, יעד והעולם הזה נגדי ונגד מערכת הבטחון זה יוחר מחדשיים.

אני מוחה גם נגד מסקנה 11 כאילו בא לטהר אותי מאשמת "חירות", העולם הזה ויעד בהשראה של עושי דברו של לבון כאילו אדם אחר, כלומר אנכי, סען הוראה לגבלי. הסניגוריה שלכם שגיבלי אף פעם לא השמיע אותה כי ההוראה ניתנה על ידי אדם אחר – רק תעורר שחוק. וודאי שגיבלי טוען כי לבון נתן לו הוראה, ולכן אינו יכול לסעון שאחר נתן לו הוראה זו – ואני מסתייג בכל החריפות מסניגוריה זו שלכם שבעיני כל קורא, וביחוד בידי המחרתים – ואלה אינם מובבלים לחירות, העולם הזה ויעד – תעורר רק שחוק.

לבון בפירוש סען בוועדת חו"ב שאני התערבתי בעניני בטחון בשעת כהונתו כשר בטחון, וגם אמר בפני הוועדה שהוראות כאילו ניתנו גם לפני היותו שר בטחון – לא לגבי מצרים אלא לגבי עיראק, ולא מחוץ כפית תודה איני אסיר תודה על הגנתכם זו עלי.

אני שולל בכל חוקף ההגיון שבמסקנה 10. אחם התענינחם רק בפרק שבא לאחרי "העסק הביש", ונשענחם בעיקר על הממצאים של החקירה המשפטית, שנעשו לפי הוראותי. ולא היה לכם כל יסוד מספיק להגיד מה שהגדתם.

אני כשלעצמי לא מוכן בשום אופן להגיד שלבון נתן הוראה - לא שמעתי

זאת מפיו, אם כי יש לי העדות של יוסי המבורגר ששמע זאת ממנו, אם כי איני מקבל זאת כעדות משכנעת, לא מפני שאיני מאמין ליוסי המבורגר, אני יודע שהוא איש ישר, אבל יחכן שזכרוננו הסעה אותו, ואין לי כל יסוד להגיד שלבון נתן הוראה, אבל איני מקבל שיש לכם יסוד בטוח להגיד שלא. לי כמעט ברור שלבון דיבר עם גיבלי באופן כזה - מבלי לתת הוראה מפורשת, שגיבלי יכל היה להבין שהמעשה הוא רצוי, ועם כמה שאני יודע זוהי גם דעת היועץ המשפטי, ולדעתם הרחקתם לכת בסניגוריה שלכם על צד אחד ובהאשמת צד שני - יותר משהיה לכם יסוד לכך. ואילו חקרתם באופן משפטי וחקרתם הכל - לא הייתם יכולים לבוא לידי מסקנה זו.

אני בעצמי לימדתי כל הזמן זכות על לבון, וגם לא האשמתי הצד השני, עד שהגיעו לאזני דברים חשודים, ואז הבאתי לידי חקירה משפטית.

אני מבין מדוע לבון התנגד כל הזמן לחקירה משפטית. איני מבין מדוע אתם התנגדתם. אבל זהו ענין מצפונכם - ואין אני שופט שלכם.

אולם מה שקראתם בפרוטוקולים של ועדת חו"ב בחדשים האחרונים - הזלזול הגס של לבון בוועדת אולשן, העלילות שלו על עשרות קציני צבא, השקרים שלו על שמעון פרס שהוכחו ע"י משה שרת, הרמזים השפלים על מספר אנשים אחרים, העלילה שהדברים כמו במצרים נעשו גם מקודם, השקרים שלו על מעשה החמשה - הסותרים את דבריו הוא בעצמו בוועדת חו"ב ביאנואר 1955 - כל אלה הראו לי באור חדש את האיש הזה, ושפכו אור אחר על מעשיו בימי כהונתו כשר בטחון, מעשים אשר היו יכולים בזמנו להיחשב כשיקול מוטעה

או הוכר נסיון אבל לאור התנהגותו בשני חדשים וקדריו עם העהונים אשר
רימו דעה הקהל באופן שיטחי הראו לי בכל אופן את האיש הזה כאיש חכמים
ומרמה ומסוכן לצבור, ואני יודע שהוא נתן הוראות ברועה מאלו שסיחם לו
גיבלי ובועדה חוץ ניסה להסיל על מי שהוא אחר בהומר סודי סעוד שמור אתו -
ולכן איני יכול לקבל כל אחריות על דרך פעולהכם ועל מסקנותיכם.

ומכיוון שיש בממשלה אחריות כללית, ואני מקבל האחריות הכללית
ברצינות ובהובה לא רק חוקיה אלא גם כוונותיה - וקבלה אחריות על מעשיכם
עובדה בניגוד לכצפוני ככר במהות, ואין דבר שאני חרד לו יותר כבסתחון,
והבסתחון הוכחם על ידי לבון - איני יכול להיות סותף לאחריות קולקטיבית זו
ואניק בכך המטקנה היחידה שאני חייב להסיק.

אני מוכרח לצערי לדחות זאת עד אחרי הקונגרס הציוני, ^{איני} ~~אני~~ רוצה

חסוי

להכניס מבוכה לקונגרס הציוני וגם איני רוצה

חסוי אבל החלטתי נחרצה - להסתלק מאחריות קולקטיבית זו

בדרך היחידה ניחנה לי ואעשה זאת מיד לאחר הקונגרס.

הזיוף של לוי יצחק בעהון.

נרגנות, חכמים, שקרים ועלילות

עלי לבקש מהממשלה חוטש לחמשה או ששה שבועות, כי אצטרך כנראה לגסוע לטבריא או לעין כוקק להתרחץ, ובזמן החופשה לא אוכל להתעסק בעניני הממשלה, ולכן אמנה את אשכול למלא מקומי כר"ם ושר בטחון וכו' - החל מהיום.

- - - - -

התנגדתי למנוי הועדה ולא השתתפתי בבחירתה ולא בוויכוח שהיה עכשיו ואט כי אנימניה שכל חברי הוועדה וכן הממשלה כולה עשו מה שעשו בתוס לב ובכוונה טובה, הרי המעשה אינו תלוי בכוונה, והמסקנות יש להם משמעות אובייקטיבית שאינה משתנית מכוונת כותביהם, ואם אדבר על המסקנות - אין לי ענין לכוונת המסיקים, שהיא בלי ספק כשרה בעיני, אלא למשמעות האובייקטיבית של הדבריו, שהם קיימים כבר עכשיו קיום עצמאי, והקורא יקרא אותם מבלי שיבחן כליות ולב.

לא השתתפתי בבחירת הוועדה, כי לא ראיתי אפשרות לעצמי להשתתף במעשה אשר ידעתי מראש שאינו עשוי לגלות את האמת, להיפך הוא עלול לסלף אותה. הבינותי למה פנחס לבון מתנגד בחריפות כל כך גדולה ובעקביות לוועדת-חקירה בעלת סמכות משפטית. לו היו נימוקים מספיקים למנוע גלוי האמת כמות שהיא. מעט האמת שנחגלתה עד עכשיו בענין זה היה הודות לוועדת החקירה של כהן שנקבעה לפי הוראתי כשהגיעו לאזני חשדים על קצינים אחדים בצבא. פנחס לבון ועורך הדיון המושבע שלו מר יוחנן בדר מחירות פטלו בפומבי ועדת החקירה של

חיים כהן. לבון התפאר שלא יופיע בפניה, ובדר הודיע בישיבת ועדת חו"ב מיום 4.10.60 כי "הצבור, העם, הלאום וההיסטוריה" לא יקבלו ברצינות המלצות הוועדה שמר לבון לא הופיע בפניה בענין זה". אולם דווקא ועדה זו גילתה חלק מהאמת מפני שנקטו בפרוצדורה משפטית והיתה לה סמכות חוקית לקרוא עדים ולחקור אותם. בקבלי מסקנות הוועדה הפסקתי שרוחו של גיבלי בצבא.

לא ברור לי לשם מה נקבעה וועדת השבעה, לאחר שלא ניתנה לה סמכות חוקית לחקור עדים וגם לא רצתה לעשות זאת. אולם עלי להעיר כמה דברים למסקנות הוועדה לאחר שנאמר כי קראו הפרוטוקול הססינוגרפי של הבירורים בוועדת חו"ב של הכנסת בכל הנוגע לענין.

אני קודם מביע תמיהתי על המסקנה ה-13 של ועדת השבעה. ידוע לי כי העיונים שעמדו בשני חדשים אלה מאחורי לבון - חירות, העולם הזה, יעד ועוד - ולבון עצמו הסילו פגמים במערכת הבטחון ומבנהו כיום - אבל אני יודע לשם מה קבעה הוועדה שדברים אלה הם ענין לדיון בכמשלה ובוועדת חו"ב של הכנסת". מה הם החסאים שיש לדון עליהם ישאל כל קורא, ושואל אנכי. כלום אין הממשלה וועדות הכנסת לדון על משרד המשפטים, משרד הבריאות, האוצר והפנים ושאר המשרדים. מבנה הבטחון הוא לא פחות מחוקן ומסודר והגון מכל משרד אחר - מי הסיל עליכם לחקור מבנה הבטחון ומה הם החסאים שנחגלו על ידיכם במשרד הבטחון - שהצריכו סעיף זה במסקנות.

אני בטוח שלא היתה לכם כוונה רעה בכתיבת הסעיף הזה - אבל הסעיף מדבר בעדו - ולאור הקמפניה של עיוני לבון בשני החדשים האחרונים יש לו

משמעות ברורה. אילה כתמים נתגלו במבנה הבטחון לפני היות לבון שר
בטחון ואחרי הליכתו ממשרד זה? כאחראי לבטחון לפני לבון ולאחרי אני
מקומם בכל כוחי נגד סעיף משחיד זה.

אני מוחה גם נגד מסקנה מספר 11 שבה כנראה רציחם לנקות אותי
מהאשמה של עחוני לבון ואנשיו כאילו אני נתתי ההוראה ב"עסק הביש". ושוב
אין לי ענין בכוונה שהיחה לכם בסעיף זה. הוא מגוחך ומעליב. מהי
הסניגוריה "כי אצל גיבלי אף פעם לא השמיע הנחה כי ההוראה לפעול נחתנה
על ידי אדם אחר מלבד לבון"? אם עדותו של גיבלי נאמנה - הרי ברור שלבון
נתן ההוראה. אם עדותו כוזבת - מי יקבל טענתכם כטענה רצינית, הגיונית?
אני לא ביקשתי הגנתכם - ואני דוחה אותה בכל כוחי.

הסניגוריה התמוהה שלהם תוסיף חוקך לקמפניה בעחונות ובאספות
המתנהלות נגד האנשים שעשו משהו לבטחון לפני היות לבון שר בטחון ואחרי
לכתו משם.

אני לא מקבל מסקנה 10. אני לא יודע מי נתן ההוראה ואני משוכנע
שאחם לא יודעים. בוועדת השבעה נמצאים לפחות ארבעה שהיו חברים בממשלה
שבה היה לבון שר בטחון. האם ידעו אז מהנעשה במשרד הבטחון? השמעו פעם
דו"ח על פעולות? הנשאלו פעם? ברור לי שגיבלי לא אמר בוועדת אולשן ודורי
אמת, כמו כן ברור לי מקריאת הפרוטוקול הסטינוגרפי של הבירורים בוועדת
חו"ב של הכנסת בכל הנוגע "לענין" כפי שנאמר אצלכם - שלבון סיפר בוועדה
שקרים ועלילות שכוונתם היתה להכחיש מערכת הבטחון בישראל - ולאור
"עדויות" אלו של לבון ראיתי כל מה שנחרחש בימי כהונת לבון במשרד הבטחון

באור חדש, שאני מודה לא ראיח עד לפני חדשים, אם כי ידעתי על כמה דברים חמוהים (גרועים מעסק ביש) שלא אדבר עליהם פה - כי איני בטוח שהסדור כאן לא יודלף לעתונות.

ואם הפרוטוקולים של ועדת חו"ב בשני החדשים האלה לא אמרו לכם כלום - הרי לפחות שנים מחברי ועדת השבעה היו צריכים לזכור מה שאמרו בישיבת הממשלה ביום 20.2.55 - שבה התפטר לבון. בישיבה אמר מר רוזן לאחר שלבון עזב את הישיבה: "אני יודע היטב את הקו של ב.ג., ואני יודע כמו כן שהממשלה יכולה לעבוד אחו על פי הקו שאנו יודעים, ואני אפילו צריך לומר, ופעם אמרתי זאת לרה"מ (כלומר - לשרת), שלפי הכרתי אנו בחקופת ב.ג. שמענו יותר על המתרש, נשאלנו יותר והדברים הובאו לפנינו ביתר גלוי-לב וביתר בהירות מאשר בחקופת לבון. למשל, מה שאנו שמענו היום בהודעת שר הבטחון (כלומר - לבון), הוא דיבר על כך ~~א~~ שבחודש יולי היו דברים מסוימים, אף איש לא ידע על כך. לי לא ברור אם רה"מ (כלומר - שרת) ידע על זאת. כל מה ששמענו בהודעה זאת אנו לא ידענו, אני לא ידעתי. אבל מכל מקום כל אחד אשר עבד יחד עם ב.ג., בין אם הוא הסכים לקו שלו ובין אם הוא חלק על הקו הזה, ידע שב.ג. דיבר עם הממשלה. -

שפירא אמר אז: "אני רוצה להגיד רק מלה אחת: בעבר היו חילוקי דעות ביני ובין ב.ג. זה ידוע, איני רוצה להבטיח שגם בעתיד לא יהיו חילוקי דעות בינינו, אבל דבר אחד הרגשתי כאשר ב.ג. היה שר בטחון - הייתי שקט מאוד למרות כל חילוקי הדעות בינינו. - - - היו גם הצבעות, סבורני שרק בימי ב.ג. היו הצבעות כאלו, הוא ידע גם לקבל את ההתנגדות של הרוב להצעות שלו וגם את הדין של הרוב; הוא ידע לקבל את דעת הרוב בעניינים חמורים ביותר, כולנו זוכרים את זאת".

י. רוקח אמר - בועדה השרים לעניני חוץ ובטחון הבעתי את רחשי

לבי, שאין אני רואה דרך ללבון להישאר שר הבטחון, לא ידעתי כל מה

שהתרחש -

ומשונה הדבר - אז לא ידעתי - ועכשיו אחם יודעים מי נתן ומי לא

נתן הוראה.

אני לא אומר כי לבון נתן הוראה - לא שמעתי, ואיני מחויב להאמין

לדברי גיבלי. אבל אני מכיר את הצבא, לא פחות מכל איש בישראל - לפני

לבון ולאחר לבון, ואני יודע בהחלט שלא יתכן שקצין גבוה יעשה דבר שנעשה

במצרים על דעת עצמו. שוחחתי על כך עם היועץ המשפטי במעמד רוזן - והוא

הסכים לדעתי שאם גם לבון לא נתן הוראה מפורשת, הוא שוחח באופן כזה עם

גיבלי (ושהוא דיבר על פעולות אלה עם גיבלי אין כל ספק) שגיבלי יכל היה

לחשוב, שיש לעשות הפעולות.

בכל אופן אני יודע שלבון נתן הוראות לעשות דברים יותר חמורים

ויותר מסוכנים בימי כהונתו כשר הבטחון ^{ולאשרגו} ~~סוכנו~~ סרבו שני רמטכלים למלא

למלא הפקודה.

אומר לכם האמת: לא הערכתי בזמנו כראוי האופי והסכנה של אדם זה,

ונסייתי עד לפני שני חדשים וחצי ללמד עליו זכות ורק לאחר שקראתי

הפרוטוקולים של ועדה חו"ב וראיתי החככים והשקרים והעלילות והשחצנות

של בר-נש הוארו לי באורס הנכון הדברים שקרו בשנת 1954. אחם קראתם כמוני

הפרוטוקולים - ולא מצאתם בהם שום פגם.

עומד לחקירה מעשה זיוף שנעשה ע"י גיבלי או אחד מפקודיו. אתם לא יודעים על מעשה זיוף שנעשה על ידי נושא כליו של לבון בעדותו של משה שרת - בפרסומה בעתון דבר. איני אומר שזיוף זה נעשה על פי הוראת לבון. אבל אני יודע שלבון ידע על הזיוף לפחות אחרי העשותו, כי הוא נדרש ע"י עורך העתון להרחיק את המזייף מהמערכת, ומזייף זה מוסיף להיות נושא כליו הראשי של לבון.

איני אומר כל מה שיש לי לומר בענין זה, ואולי לא אומר בשום מקום. אבל איני יכול לשאת באחריות של פעולת ועדה השבעה. אני מאמין שהיא התכוונה לאמת או לשלום - למעשה, לפי הכרתי העמוקה גרמה לעוות דין, למשוא פנים ולסילוף האמת.

מה שנעשה בשני חדשים אלה, ומה שנעשה בשנת 1954, כפי שהוברר לי לאור שני החדשים האלה - עוד לא קרה בארץ - ולא אוכל להיות באיזו מידה שהיא שותף לאחריות פעולת השבעה ומסקנותיהם. הדבר פוגע במצפוני כשר בטחון והאיש הזה שאתם טיהרתם - הכתים את מערכת הבטחון בישראל. ומכיוון שיש בממשלה אחריות קולקטיבית - ובעיני אחריות קולקטיבית אינה דבר שאפשר לזלזל בה - אני חייב להסיק המסקנה היחידה שעלי להסיק למען הסתלקותי מאחריות זו.

הייתי צריך לעשות זאת מחר - אבל אני איני רוצה להכניס מבוכה בקונגרס הציוני, וגם איני רוצה לעורר רושם שצעדי זה קשור עם ענין המחקר האטומי - ולכן אעשה זאת מיד לאחר הקונגרס. ובזאת נגמר עד כמה שזה נוגע לי ענין הפרשה הזאת.

בישיבה ראשונה של הממשלה למפל בפרשה 30.10.60.

אני הודעתי שלא אשתתף בוויכוח ולא אשתתף בהצבעה לאחר שאבהיר דעתי:
לפי דעתי יש רק שאלה אחת של העבר: ניתנה הוראה או לא ניתנה הוראה, ומי
נתן הוראה. אני אומר ששאלה זו אפשר לברר רק על ידי פרוצדורה משפטית, על
ידי אנשים אובייקטיביים, שיש להם סמכות חוקית לחקור עדים בשבועה והמשקר –
להעמיד אותו למשפט –

עיינתי בחוקי היסוד ותקנון הכנסת. מה שעושה עכשיו ועדת חו"ב של
הכנסת הם אינם עושים בהוקף היותם ועדת חו"ב, אלא סתם 19 יהודים טובים או
לא טובים עוסקים בדבר זה, כי הוועדה לזאת היא לא מוסמכת על פי חוק היסוד,
ועל פי תקנון הכנסת.

מכיוון שדברים אלה אינם מתנהלים בדרך חוקית ובדרך שאפשר להגיע לידי
האמת, אך אפשר להגיע לידי האמת, וכל זמן שהאמת לא התבררה, איש אינו יכול
להגיד שנגמר העניין.

אני עומד על דעתי שיש להבחין בין שני דברים: איך לפעול בשאלה זו או
אחרת של הבטחון. על זה מחליט מוסד פוליטי, ובשאלה זו יכולים להיות חילוקי
דעות בין החברים הכי קרובים זה לזה והכי ישרים, והרוב מכריע. אבל בריב
בין שני אנשים איך נעשו הדברים בעבר, אם על ידי ראובן או ע"י שמעון, כששמעון
טוען: ראובן אשם, וראובן טוען שמעון אשם – אין ממשלה או מוסד פוליטי אחר
קובע, אלא בית דין או מוסד משפטי מוסמך אחר ששני הצדדים שווים לגביו,
ושניהם נחקרים, ועדיהם נשמעים ונחקרים בשבועה, ועל יסוד בירור משפטי נקבע
אם ראובן או שמעון צדק או לא, או מגיעים – גם זה ייתכן – לידי חיקו.

אבל אצלנו עושה זאת מוסד מדיני, שלא הוסמך לכך, ואין כל עונש בעד שקרים מושמעים באזניו, ולכן לא ועדת חו"ב ולא הממשלה מוסמכים לבירור זה, והמעשה שתעשו הוא לא חוקי ולא אשתתף בו.

בישיבה המסכמת שלה הביאו מסקנות ועדת השבעה (ביום 25.12.60) סיפר מ. דייין: "אמר ב.ג. שבשעה שאני הייתי רמטכל לבון נתן הוראה, לפחות אחת, אולי יותר, שלא נראו לי ולא מלאתי הוראתו, אבל הדרך לאי מילוי ההוראה לא היתה זו שאני אמרתי שאינני ממלא אותה, אלא באתי אליו ודיברתי על לבו שההוראה חבוטל; היו הוראות דומות לא מטוכנות והן בוצעו - - הדבר נכון שהיתה הוראה ואמרתי שלא אמלא אותה אבל הלכתי ללבון והוא הסכים לבטל אותה".

(עצם המסקנות נחתמו ע"י השבעה ביום 21.12.60).

בישיבת ועדת חו"ב מיום 3.1.61 עמד רוזן בעצמו על השקר של לבון דבר 5 הבחורים שנשלחו לסוריה וקרא דברי לבון בענין זה בפני ועדת חו"ב מיום 17.10.60 ומה שאמר ההיפך מזה בפני אותה ועדה ביום 18.1.55.

בתיק זה יש מכתב מלבון מיום 9.1.61.

בישיבת ועדת השבעה מיום 13.12.60 אומר רוזן: "בישיבה האחרונה אמר שר האוצר שאמר לו דייין שלבון לא נתן ההוראה; למזה זה הביא - שדיין הכחיש זאת בעתונות".

השר אשכול: "היתה הכחשה, אולי קראתי, לא שמתי לב - אתה יכול למחוק מה שאמרתי, מה שסיפרתי" ... (עמוד 48).

דברי רוזן על אחריות לבון למעשי גבלי - בעמוד 37, המשך בעמוד 38.

,

בתיק של ועדת השבעה חסרים 13 המרוטוקולים הראשונים.